

Zmatení jazyků a neb Babylonská věž mezi námi.

Nejpotřebnější prostředek lidského dorozumívání se, je řeč a to především řeč mluvená, tedy slova. Slovy se lišíme od ostatních zvířat, slovy vyjadřujeme své pocity a emoce, slovy můžeme někoho povzbudit a nebo někoho zcela zdeptat. Hovoříme pak o moci slova. Židé věří, že slovy se dá oživit- například Golem, ale i zabít. Slova tedy mají nepopíratelnou moc, která se ještě umocňuje šířením různými médii, kde se slovy a především jejich úpravou a překroucením dají znepřátelit i celé národy a vyvolat války mezi nimi.

Mě ale zaujalo něco mnohem přízemnějšího než konflikty mezi světadíly a to prostá komunikace lidí na ulici . To, jak lidé velice kuriózně a mnohdy i vtipně reagují na jazykovou bariéru a jak přistupují k tomu, když jim nerozumíte, jelikož a hlavně proto, že nemluví vaší řečí a vy jejich. Což je z hlediska cizích jazyků zcela běžná věc, že si někdo s někým někdy nerozumí a to byl i prvotní účel rozdělení jazyků a tím zabránění dokončení stavby Babylonské věže. Nejjednodušší způsob jak jazykovou bariéru překonat je, naučit se jazyk toho druhého, což je v uvozovkách řešení nejjednodušší, protože chceme li cizí jazyk zvládnout pořádně trvá to několik let a mnohdy i celý život. Všichni víme, že taková věc nejde lámat přes koleno, když nám někdo na ulici nerozumí, jen proto, že neovládá náš jazyk. Všichni to víme a všichni s tím souhlasíme a přesto by jste se divili, kolik lidí dělá právě pravý opak a neznalost jazyka zaměňují za,... například ztrátu sluchu, takže když jim někdo nerozumí, zvýší hlas, a když stále nerozumí, začnou křičet, až se jejich hlas zvedne do komické fistule a nechápou, proč, ten, kdo stojí naproti nim, stále nechápe, co mu říkají, říkají to přece dostatečně nahlas.

V Čechách si jednou vymkl kotník při zápase Španělský fotbalista. Byl převezen na pohotovost do nedaleké nemocnice, kde se s ním paní doktorka snažila komunikovat. Pochopitelně španělsky neuměla ani slovo. V té době u nás železnou pěstí vládla ruština, někdo ze starších a dříve narozených zavadil kdesi o němčinu a to byla všechno. Ten Španěl při tom možná uměl říct po česky tak maximálně pivo, aby neumřel na spřáteleném zápase zápase žízni a pokud paní doktorka zrovna nepoužila tohle slovo, stalo se velice snadno, že nevěděl vůbec o čem mluví. Paní doktorku to ale dopálilo, byla celý život zvyklá na to, že ji všichni rozuměli a když viděli její přísný výraz, většinou to bylo i napoprvé. Ale tenhle sveřepý černovlasý mladík si dovolí zatvrzele vrtět hlavou, že prý.... no entiendo....vždyť ona mu to říká jasně **če-sk-y a ml-uví do-state-čně po-ma-lu!!!!**

Pakliže Vás lidé nepovažují za hluché, což je ta lepší variant, začnou vás považovat za...řekněme negramotné,...možná lehce mentálně retardované... nepochopí, že si napsal v dané cizí řeči umíte přečíst, pouze vám uniká význam a to ne z důvodu mentální retardace, ale opět z důvodu neznalosti daného cizího jazyka.

Paní, která byla navštívit syna v Anglii si došla na ranní bohoslužbu do místního kostela, zbožná žena dobře věděla, že Bůh promlouvá jen jedním jazykem, všem srozumitelným a tak je jedno, jste li v

Čechách nebo v Anglii, s Páne Bohem se domluvíte všude, stejně a jelikož Bůh byla jediná instituce, které tu rozuměla, obrátila se právě na něho. Pomodlila se a když odcházela z kostela, tak, jak byla zvyklá, od nich z domoviny, otevírala dveře u kostela od sebe. Překvapená byla, že se neotevřely, přepadla jí nevýslovná hrůza z toho, že se s Bohem zapovídala příliš dlouho a teď jí v kostele někdo zamknul. Kolem nebylo ani živáčka, Co bude ona ubohá dělat, když nezná Anglicky ani jedné slovo, bídne tu zahyne hladem a žízni, protože dokonce ani neví, jak se řekne to zpropadené pivo, což jako jedině uměl ten španělský fotbalista, kterého kdysi dávno ošetřovala na pohotovosti, ještě než odešla do důchodu a na kterého si teď z nenadání vzpomněla. Nevýslovná radost jí oblila, když uviděla od oltáře se vynořivší postavu muže, postaršího, váženého pána v černém obleku, který sloužil vtom chrámu páně, jako kostelník. Ten k ní přistoupil s výrazem absolutní nevěřičnosti. Prstem jí ukázal nápis na dveřích a hláskovat **P..U..L..L**. Ta bývalá paní doktorka na penzi na něho hleděla zcela zmateně, tak jí to překvapilo, že si ani neuvědomila, s jakou povýšeností s ní dotýčný jedná, s povýšeností učitele nad hloupým žákem. Když kostelník viděl její zmatenou reakci, přehláskoval podruhé **P..U..L..L**. Paní doktorka stála na místě, jako přimrazená, ani mu nemůže vysvětlit, že si nápis na dveřích umí přečíst, akorát neví, co takové Pull vlastně znamená. Muž začínal ztrácet trpělivost, tropí si z něho snad ta osoba nejapné žerty, zvýšil tedy hlas **P..U..L..L!!!**, s velkým důrazem na každém písmenku, ani tak se ale nedočkal předpokládané reakce. Pak mu došla trpělivost, naznačil jí, aby trochu poodstoupila a dveře tahem k sobě jí konečně rázně otevřel. Paní doktorka si do smrti smrtoucí bude pamatovat, že PULL na dveřích, znamená otevírat k sobě. Bylo to její první anglické slovo. Učení se cizího jazyka bývá většinou hodně tvrdá práce, s cizinci se setkáváme na každém kroku. Budme jim trpělivými učiteli, nejsou hlší ani hloupý, jen neznají náš jazyk. Nemějme jim to za zlé. Vzpomeňme na to, že mi sami se může kdykoli ocitnout ve stejné situaci.